

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

navrhovatele: **P. v. p. k. m. r. v o. L. n. L.**,
jedenáctí zmocněncem Mgr. K. M.,
bytem x,

proti
odpůrci: **město L. n. L.**,
se sídlem x,

o návrhu na vyhlášení místního referenda,

takto:

I. Vyhláší se místní referendum ve městě L. n. L. o této otázce:

„Souhlasíte s tím, aby byty v M. ve vlastnictví města L. n. L. zůstaly i nadále majetkem města a nebyly prodány?“

II. Místní referendum ve městě L. n. L. se bude konat současně s volbami do zastupitelstev krajů ve dnech 2. a 3. října 2020.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah návrhu a vyjádření účastníků

1. Navrhovatel se podáním doručeným soudu dne 4. 8. 2020 domáhá podle § 91a odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vyhlášení místního referenda ve městě L. n. L..
2. Navrhovatel v návrhu na zahájení řízení uvedl, že dne 10. 6. 2020 podal Městskému úřadu v L. n. L. návrh na konání místního referenda dle zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místním referendu“), a to v následujícím znění otázek:
 1. *„Souhlasíte s tím, aby byty v M. ve vlastnictví města L. n. L. zůstaly i nadále majetkem města a nebyly prodány?“* (dále jen „otázka č. 1“) a
 2. *„Souhlasíte s tím, aby Město L. n. L. prodalo své byty v M. pouze tehdy, pokud bude mít pravomocné stavební povolení na výstavbu nových městských bytů v L. n. L. a výtěžek z prodeje bytů v M. se použije jen k úhradě nákladů na tuto výstavbu?“* (dále jen „otázka č. 2“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

3. Konání referenda bylo navrženo souběžně s termínem krajských voleb na 2. a 3. 10. 2020. Návrh byl 18. 6. 2020 doplněn o data narození členů přípravného výboru. Dne 24. 6. 2020 zmocněnec navrhovatele obdržel vyjádření Městského úřadu v L. n. L., že návrh na konání referenda nemá nedostatky. Navrhovatel dále uvedl, že všichni členové přípravného výboru jakožto členové Zastupitelstva města L. n. L. požádali dne 25. 6. 2020 o svolání zastupitelstva, které mělo o návrhu rozhodnout. Toto zasedání bylo starostou odpůrce svoláno na 15. 7. 2020, z důvodu nedostatečné účasti koaličních zastupitelů však nebylo usnášeníschopné.
4. Navrhovatel uvedl, že jak on, tak odpůrce se v procesu vyřizování návrhu na konání referenda obraceli na Ministerstvo vnitra, odbor vnitřní správy, s žádostmi o posouzení nejružnějších otázek. V návaznosti na poskytnuté odpovědi (podle nichž je konání referenda o uvedených otázkách přípustné, nikoliv však o obou najednou) zůžil navrhovatel dne 14. 7. 2020 návrh na konání referenda pouze na otázku č. 1.
5. Náhradní zasedání zastupitelstva se konalo dne 28. 7. 2020 a usnesením č. 98 (dále jen „usnesení č. 98 /o návrhu na konání referenda/“) v bodě II rozhodlo zastupitelstvo o nevyhlášení referenda o otázce č. 1, jelikož na ni nelze odpovědět jednoznačně „ano“, či „ne“.
6. Navrhovatel vysvětlil, že odpůrce v obci M. vlastní 350 bytů, přičemž většina zastupitelstva má zájem většinu bytů prodat. Domnívá se, že o prodeji majetku v hodnotě 600 mil. Kč v obci blízké 5 km by měli rozhodnout občané. Trvá na tom, že navržená otázka č. 1 je v souladu se zákonem a je jednoznačná, neboť je zřejmé, o jaký jde majetek a jak lze odpovídat. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 8. 2017, č. j. Ars 2/2017 – 60 (dále jen „Bazén Zubří“). Závěrem navrhl, aby soud vyhlásil referendum o otázce č. 1 na dříve požadovaný termín 2. a 3. 10. 2020, neboť souběh s volbami do zastupitelstev krajů bude voliče více motivovat k účasti v referendu.
7. Odpůrce ve svém vyjádření k návrhu na zahájení řízení uvedl, že v M. vlastní byty na adresách X (48 bytů) a X (48 bytů), X (144 bytů), X (42 bytů) a X (68 bytů). Jde o domy dříve užívané vojsky SSSR, nabyté v 90. letech do vlastnictví odpůrce za pomoci dotací, jejichž podmínkou byl zákaz zcizení po dobu 20 let; tato doba v současné době uplyne a odpůrce bude mít možnost s byty disponovat. Již dne 10. 12. 2019 zastupitelstvo odpůrce rozhodlo usnesením č. 189 o prodeji bytů v M., vyjma bytů na adrese X (dále jen „usnesení č. 189 /o prodeji části bytů/“).
8. Odpůrce dále zrekapituloval průběh posouzení a projednání podaného návrhu na konání místního referenda v zásadě shodně jako navrhovatel. V jeho závěru zastupitelstvo odpůrce dne 28. 7. 2020 usnesením č. 98 /o návrhu na konání referenda/ rozhodlo o setrvání na usnesení č. 189 /o prodeji části bytů/ (bod I.) a současně o tom, že místní referendum o otázce č. 1 pro rozpor s § 8 odst. 3 zákona o místním referendu nevyhlásí (bod II.). Odpůrce odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 31. 10. 2012, č. j. Ars 2/2012 – 43 (dále jen „Radnice městské části Praha 7“), podle kterého je-li otázka nejednoznačná, je to samo o sobě důvodem její nepřipustnosti, a také na rozhodnutí Bazén Zubří s tím, že je nutno otázku posuzovat v rámci jejího kontextu a realit obce. Otázka má být jednoznačná a občan musí rozumět důsledkům svého souhlasu či nesouhlasu v místním referendu. Navržená otázka však neuvádí, kterých bytů v M. se týká. Opoziční zastupitelé (členové přípravného výboru) opakovaně uvádějí, že jejich cílem je zastavit prodej bytů v M.. Ani Ministerstvo vnitra na dotaz rady odpůrce, kterých bytů se otázka týká (přepis ze dne

14. 7. 2020, č. j. MV-93936-11/ODK-2020), nebylo dle odpůrce schopno jednoznačně odpovědět. Na podpisových listinách je přitom uvedeno, že odpůrce v M. vlastní 350 bytů. Navrhovatel však k podpisovým listinám přikládal odpůrcem předložený leták (dále jen „leták“), v němž se uvádí, že cílem referenda je zastavit prodej pouze 282 bytů. I v samotném návrhu na zahájení řízení navrhovatel uvádí všech 350 bytů, pak se ovšem vyjadřuje k usnesení č. 189 /o prodeji části bytů/, které se však týká jen 282 bytů. Navrhovatel argumentuje hodnotou bytů přesahující 600 mil. Kč, odpůrce však tuto částku zpochybňuje a neví, jakých bytů se částka týká. Má-li se částka týkat 282 bytů, pak je matoucí, neboť odpovídající cenou by byla částka cca 497 mil. Kč vypočtená jako násobek plochy průměrného bytu 55 m², průměrné ceny za 1 m² ve výši 32 000 Kč a počtu 282 bytů. Odkazuje pak na vyjádření zástupce navrhovatele na facebooku, který zde uvádí, že „[z]astupitelé za ČSSD, ODS, ANO, KSČM a N. L., tak usilovně chtějí rozprodat 282 městských bytů, že referendum odmítli vyhlásit“. Odpůrce z toho dovozuje, že ani navrhovatel nemá jasno, kolika (kterých) bytů se referendum vlastně má týkat. Odpůrce neumí odpovědět na dotazy, zda případná odpověď „ne“ v referendu znamená, že má, může, či dokonce musí všechny byty v M. prodat, a to i včetně těch v ulici X, k nimž se nevztahuje usnesení č. 189 /o prodeji části bytů/. Odpůrce nemůže vyloučit ani to, že se otázka č. 1 týká jen 14 neobsazených bytů, u kterých byl záměr prodeje schválen dne 20. 5. 2020, přičemž právě po tomto schválení zástupce navrhovatele oznámil, že zahajuje sběr podpisů pro vyhlášení referenda.

9. Odpůrce dále poukázal na to, že otázku č. 1 je možno rozdělit na dvě části – jedna řeší, zda mají byty zůstat v majetku města, a druhá, zda mají být prodány. Odpůrce nerozumí vzájemnému vztahu těchto částí. Odpůrci není jasný význam negativní odpovědi na otázku, zda je v takovém případě povinno všechny či některé byty prodat, popř. zda je možná i jiná forma zcizení (např. směna). Odpůrci není jasný ani význam pozitivní odpovědi na otázku, tedy zda by v takovém případě mohl byty směniti či darovat, popř. vložit do majetku městem vlastněné obchodní společnosti. Odpůrce poukazuje na to, že i sousední město M. své byty (nacházející se ve stejné lokalitě jako byty dotčené referendem) mělo původně nájemcům darovat a nyní má v úmyslu jim je prodat za 1 Kč, což je nutno zohlednit v posuzování významu dané otázky. Některé osoby žijící v M. v předmětných bytech mají totiž trvalé bydliště v L. n. L., a jsou tedy osobami oprávněnými hlasovat v referendu. Otázka je tedy v kontextu reálií nejednoznačná a není přípustné, aby její smysl dotvářel navrhovatel.
10. Odpůrce dále uvedl, že dne 3. 8. 2020 obdržel písemné oznámení navrhovatele, v němž sdělil, že trvá na konání místního referenda podle § 13 odst. 3 zákona o místním referendu. Toto ustanovení dopadá na situaci, kdy zastupitelstvo samo rozhodlo o předmětu otázky, a přípravný výbor má právo trvat na tom, aby přesto bylo místní referendum vyhlášeno. Jelikož o oznámení navrhovatele ze dne 3. 8. 2020 zastupitelstvo dosud nerozhodlo (nejbližší zasedání zastupitelstva je plánováno na 9. 9. 2020), je dle odpůrce návrh předčasný a má být odmítnut.
11. Závěrem odpůrce vznesl neurčitou námitku podjatosti (viz níže) a navrhl návrh zamítnout.
12. Navrhovatel v replice ze dne 13. 8. 2020 uvedl, že otázka č. 1 je zcela jednoznačná a má se týkat všech bytů, které odpůrce v M. vlastní. To, že odpůrce (zatím) má v úmyslu prodat jen některé byty, na věci nic nemění. Uváděná částka 600 mil. Kč se vztahuje ke všem 350 bytům, při výpočtu vychází navrhovatel ze stejných údajů jako odpůrce, který však operuje s počtem 282 bytů, čímž jsou vysvětleny rozdílné výsledky. Pokud bude odpovědí

platného a závazného referenda na otázku č. 1 „ne“, pak odpůrci nevznikne povinnost okamžitě prodat všechny byty. Občané by tak dali pouze najevo, že jejich vůlí je bytový fond prodat, bylo by však na zastupitelstvu, jak a kdy bude tato vůle realizována (např. by bylo možné po etapách každé čtyři roky prodat ¼ bytů). Otázka č. 1 vsutku obsahuje dvě části, ty ale nejsou ve vzájemném rozporu. Z logiky věci je zřejmé, že pokud byty mají zůstat v majetku města, nelze je darovat, směnit ani vložit do obchodní společnosti. K oznámení ze dne 3. 8. 2020 navrhovatel uvádí, že jej podal z opatrnosti pro případ, že by snad zastupitelstvo odpůrce přijetím bodu I. usnesení č. 98 /o návrhu na konání referenda/, podle nějž zastupitelstvo trvá na usnesení č. 189 /o prodeji části bytů/, hodlalo aplikovat § 13 odst. 3 zákona o místním referendu. Jelikož však zastupitelstvo odpůrce takto *de facto* znovu rozhodlo toliko o otázce prodeje 282 bytů, přičemž otázka č. 1 je širší a týká se všech 350 bytů, má navrhovatel za to, že zastupitelstvo nemůže postupem dle citovaného ustanovení rozhodnout pouze o části otázky, která má být předmětem referenda. Bodem II. usnesení č. 98 /o návrhu na konání referenda/ navíc zastupitelstvo výslovně rozhodlo o nevyhlášení referenda podle § 13 odst. 1 písm. b) zákona o místním referendu.

13. Odpůrce v duplice ze dne 20. 8. 2020 setrval na hodnocení otázky č. 1 jako nejednoznačné. Z repliky navrhovatele nabyl dojmu, že původně se otázka měla týkat 282 bytů a až v průběhu řízení, pod váhou argumentace odpůrce, navrhovatel rozsah přehodnotil. Zásadní význam mají přijatá usnesení zastupitelstva odpůrce. Bylo-li rozhodnuto o prodeji části bytového fondu a v letáku se uvádí, že „68 bytů v ul. X zůstane v majetku města“ a „42 bytů v ul. X, 144 bytů v ul. X a 96 bytů v ul. X je určeno k prodeji“, nemusí hlasující občan pochopit, že rozhoduje o prodeji všech bytů, tedy i těch v ul. Tyršova, které nejsou určeny k prodeji. Odpůrce se obává, že navrhovatel nedomyslel důsledky negativní odpovědi v referendu, zastupitelstvo by v případě odpovědi „ne“ muselo naplnit vůli občanů a byty urychleně prodat, rozhodně by nemohlo prodávat byty po etapách v horizontu šestnácti let, jak předestírá navrhovatel. Odpůrce vyloučil, že by zastupitelstvo přijetím usnesení č. 98 /o návrhu na konání referenda/ postupovalo podle § 13 odst. 3 zákona o místním referendu. Oznámení navrhovatele ze dne 3. 8. 2020 je tedy zmatečné – jeho uplatnění navrhovatelem bez vznesení jakékoliv výtky, že by bylo rozhodnuto jen o části otázky, však dle odpůrce dokládá, že původně se otázka č. 1 měla týkat jen 282 bytů. Závěrem odpůrce setrval na svém procesním stanovisku, aby soud návrh na vyhlášení referenda zamítl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Ze správního spisu předloženého odpůrcem soud zjistil, že dne 10. 6. 2020 byl Městskému úřadu v L. n. L. předložen návrh navrhovatele na konání místního referenda ve městě L. n. L. ve dnech konání voleb do krajských zastupitelstev dne 2. 10. 2020 a 3. 10. 2020, a to ve znění otázky č. 1 a otázky č. 2. Návrh byl odůvodněn tím, že odpůrce vlastní v M. 350 bytových jednotek v hodnotě 640 milionů Kč, přičemž většina zastupitelů chce 282 z 350 bytů prodat. Návrh na vyhlášení referenda dále obsahoval odhad nákladů na provedení místního referenda a realizaci rozhodnutí občanů, označení členů přípravného výboru a jejich adresu trvalého pobytu (nikoliv však datum narození) a označení zmocněnce z členů přípravného výboru. Dne 18. 6. 2020 navrhovatel doplnil návrh na konání místního referenda o data narození členů přípravného výboru.
15. K návrhu na konání místního referenda byly přiloženy podpisové listiny označené čísly 1 – 390. Na podpisových listinách je kromě přesného znění otázek, jak jsou uvedeny v návrhu

na vyhlášení referenda, uveden rovněž text: „Proč referendum? Město L. n. L. vlastní v M. 350 bytových jednotek, jedná se o byty o velikosti 1+1, 2+1 a 3+1 na adrese X a X, X, X a X, X, X, X, X, X a X. Byty jsou v současné době pronajímány. L. n. L. má 15 zastupitelů, 9 zastupitelů chce byty prodat, 6 zastupitelů je proti. Není jasné, jak se s penězi za podané byty naloží, zda se utratí anebo investují a do čeho. V L. n. L. je 7300 oprávněných voličů. Jsme přesvědčeni, že o majetku v hodnotě okolo 640 milionů Kč má rozhodovat většina občanů L. n. L. majících právo volit, nikoliv pouze 15 zastupitelů.“

16. Městský úřad v L. n. L. přezkoumal přiložené podpisové archy a z předaných 2 168 podpisů započítal 2 060 podpisů. Vycházejí z počtu oprávněných osob k 1. 1. 2020 (7 353) stanovil městský úřad hranici minimálního počtu potřebných podpisů (20 %, tj. 1 471). Petici tedy podepsalo cca 28 % oprávněných osob, což je dostatečný počet vyžadovaný § 8 odst. 2 zákona o místním referendu. Zmocněnec navrhovatele byl dle doručky dne 25. 6. 2020 vyrozuměn přípisem Městského úřadu v L. n. L. ze dne 23. 6. 2020, č. j. MULNL-VV/42088/2020/Pro, že nebyly shledány nedostatky návrhu na konání místního referenda. Rada odpůrce usnesením č. 427 ze dne 14. 7. 2020 předložila návrh na vyhlášení místního referenda na nejbližší jednání zastupitelstva. Dne 14. 7. 2020 doručil zmocněnec navrhovatele odpůrci oznámení, kterým „po konzultaci s odborníky včetně soudců zabývajících se agendou správního soudnictví“ zúžil návrh na vyhlášení místního referenda pouze na otázku č. 1.

17. Dne 28. 7. 2020 zastupitelstvo odpůrce přijalo usnesení č. 98 /o návrhu na konání referenda/:

Zastupitelstvo města

I. t r v á

Na svém usnesení č. 189 ze dne 10. 12. 2019, (tj. usnesení č. 189 /o prodeji části bytů/ - pozn. soudu)

II. n e v y h l a š u j e

Místní referendum o navržené otázce přípravného výboru ve znění: „Souhlasíte s tím, aby byty v M. ve vlastnictví Města L. n. L. zůstaly i nadále majetkem města a nebyly prodány?“ pro rozpor navržené otázky s § 8 odst. 3 zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu, ve znění pozdějších předpisů.

18. Zmocněnec navrhovatele dne 3. 8. 2020 doručil odpůrci oznámení, že ve smyslu § 13 odst. 3 zákona o místním referendu trvá na konání místního referenda (o otázce č. 1) souběžně s termínem nejbližších voleb do zastupitelstev krajů dne 2. a 3. 10. 2020.

Splnění procesních podmínek

19. Podle § 91a odst. 1 písm. b) s. ř. s. se lze domáhat vyhlášení místního referenda u soudu za podmínek stanovených zvláštním zákonem, kterým je zákon o místním referendu. Podání návrhu je dle § 57 odst. 2 písm. a) zákona o místním referendu omezeno lhůtou 20 dnů plynoucí od jednání zastupitelstva obce, při němž měl být návrh přípravného výboru projednán, nebo od jednání zastupitelstva obce, na kterém zastupitelstvo rozhodlo, že místní referendum nevyhlásí. Tato lhůta byla dodržena.
20. Odpůrce ve vyjádření k návrhu nadnesl otázku předčasnosti návrhu na vyhlášení referenda, která souvisí s oznámením navrhovatele ze dne 3. 8. 2020 učiněnému vůči odpůrci podle § 13 odst. 3 věty třetí zákona o místním referendu. Soud nemá pochybnosti o tom, že bod

II. usnesení č. 98 /o návrhu na konání referenda/ je rozhodnutím zastupitelstva odpůrce podle § 13 odst. 1 písm. b) zákona o místním referendu, tedy rozhodnutím referendum nevyhlásit z důvodů, že není přípustné konat referendum o dané otázce (to ostatně potvrdil i odpůrce v duplice). Zastupitelstvo zcela jasně a zřetelně deklarovalo svou vůli a postoj k referendu. Bod I. usnesení č. 98 /o návrhu na konání referenda/, jímž zastupitelstvo setrvalo na usnesení č. 189 /o prodeji části bytů/, nelze kvalifikovat jako postup dle § 13 odst. 3 zákona o místním referendu. Ten je totiž vyhrazen situaci, kdy zastupitelstvo hodlá namísto vyhlášení referenda o jeho předmětu samo rozhodnout, a to s vědomím, že pokud toto rozhodnutí (či jen takový postup) přípravný výbor neuspokojí, bude mít právo si stanoveným postupem vymoci na zastupitelstvu vyhlášení referenda. Tento postup je však vyloučen v situaci, kdy je zastupitelstvo přesvědčeno, že referendum vyhlásit nelze. V takovém případě zastupitelstvu nic nebrání o předmětu navržené otázky samo rozhodnout (přirozeně v mezích jeho kompetencí), jakýkoliv nesouhlas zmocněnce s tímto postupem ve smyslu § 13 odst. 3 by však těžko mohl vést k jinému závěru zastupitelstva o přípustnosti otázky, než jaký již jednou učinilo. Soud má tedy za to, že oznámení navrhovatele ze dne 3. 8. 2020 nemá na projednávanou věc žádný dopad a rozhodně nezakládá předčasnost návrhu na zahájení řízení. Je tomu tak i proto, že bod I. usnesení č. 98 /o návrhu na konání referenda/ pouze stvrzuje dříve přijaté usnesení č. 189 /o prodeji části bytů/, nejde tedy o jakékoliv nové rozhodnutí. Účelem § 13 odst. 3 zákona o místním referendu je umožnit, aby návrh přípravného výboru na vyhlášení místního referenda mohl vyústit pouze v to, že se zastupitelstvo bude otázkou, o níž se má konat referendum, zabývat a rozhodne o ní. Návrh na konání místního referenda tak v tomto případě donutí zastupitelstvo obce, aby rozhodlo o určité otázce, k níž doposud žádné rozhodnutí nepřijalo. Nemá-li přípravný výbor takový postup za dostatečný, může trvat na vyhlášení místního referenda, které je pak zastupitelstvo povinno vyhlásit. V nyní posuzované věci ovšem zastupitelstvo na svém zasedání toliko stvrdilo své dřívější rozhodnutí, což neodpovídá účelu § 13 odst. 3 zákona o místním referendu. Přisvědčit lze i argumentaci navrhovatele, že usnesení č. 189 /o prodeji části bytů/, které bylo bodem I. usnesení č. 98 /o návrhu na konání referenda/ stvrzeno, se týká pouze prodeje části bytů, tedy rozsah rozhodnutí zastupitelstva je užší než rozsah otázky, o níž se má konat referendum.

21. Soud tedy uzavírá, že návrh byl podán včas, osobou k tomu oprávněnou (přípravným výborem), k soudu věcně i místně příslušnému (není tedy nepřípustný ve smyslu § 92 s. ř. s.) a splňuje všechny formální náležitosti na něj kladené. Soud proto přistoupil k jeho věcnému projednání.

Posouzení věci soudem

22. Soud předně uvádí, že východiskem pro posuzování otázky vyhlášení referenda je ústavní princip suverenity lidu a právo podílet se na správě věcí veřejných. V pochybnostech je pak nutné přiklonit se ve prospěch konání referenda. Nejvyšší správní soud k tomu v rozhodnutí ze dne 29. 8. 2012, č. j. Ars 1/2012 – 26 (dále jen „Lesík Bělka“), uvedl: *„[R]eferendum představuje jednu z forem přímé demokracie. Přímou demokracii je třeba vykládat ve dvou významech: (1.) jako institucionální výraz principu suverenity lidu, umožňující rozhodování věcí veřejného zájmu a (2.) jako základní právo občanů přímo se podílet na správě veřejných věcí. Tomuto dvojímu vnímání odpovídá ústavní úprava, která v čl. 2 odst. 2 Ústavy ČR na straně jedné umožňuje zakotvení ústavního zákona, který by stanovil, kdy lid vykonává státní moc přímo, a v čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod zaručuje právo občanů podílet se na správě veřejných věcí přímo nebo svobodnou volbou svých*

zástupců. (...) [M]ožnost občanů vyjádřit se formou místního referenda k otázkám rozvoje své obce představuje jejich ústavně zaručené základní politické právo a vztahuje se na ně v plném rozsahu čl. 22 Listiny, podle něhož výklad a používání zákonné úpravy musí umožňovat a ochraňovat svobodnou soutěž politických sil v demokratické společnosti. Z toho zdejší soud dovozuje, že otázky přípustnosti konání a posuzování platnosti rozhodnutí přijatého v místním referendu je třeba hodnotit nikoliv restriktivním, formalistickým způsobem, nýbrž způsobem, zohledňujícím skutečnost, že se jedná o jednu ze základních forem demokracie. Jinak řečeno, v pochybnostech by měly soudy rozhodovat ve prospěch konání místního referenda a vyslovení jeho neplatnosti připadá do úvahy jen tehdy, jestliže se jednoznačně prokáže, že referendum bylo provedeno protizákonným způsobem, resp. je zjevné, že nemělo být vůbec vyhlášeno.“

23. Podle § 57 odst. 1 písm. b) zákona o místním referendu má přípravný výbor právo domáhat se ochrany u soudu podle zvláštního právního předpisu, jestliže zastupitelstvo obce nerozhodlo o návrhu přípravného výboru podle § 13 odst. 1 písm. a) nebo rozhodlo o tom, že místní referendum nevyhlásí podle § 13 odst. 1 písm. b). Rozhodnutí soudu o takovém návrhu pak podle § 57 odst. 3 zákona o místním referendu nahrazuje rozhodnutí zastupitelstva obce.
24. Podle § 13 odst. 1 zákona o místním referendu zastupitelstvo obce na svém nejbližším zasedání usnesením rozhodne a) o vyhlášení místního referenda, jestliže lze o navržené otázce místní referendum konat, a zároveň stanoví den jeho konání (§ 15), b) o tom, že místní referendum nevyhlásí, jestliže o navržené otázce nelze místní referendum konat.
25. Pokud jde o splnění formálních náležitostí návrhu na konání referenda (zejména uvedení zákonem vyžadovaných údajů a předložení dostatečného počtu podpisů oprávněných osob), sám odpůrce potvrdil, že návrh na konání referenda nemá vady, v řízení takové (formální) vady nenamítal a ani soud žádné vady neshledal a zabýval se tedy výlučně otázkou přípustnosti otázky č. 1.
26. Podle § 6 zákona o místním referendu se v místním referendu rozhoduje o věcech, které patří do samostatné působnosti obce. Podle § 7 zákona o místním referendu však referendum není možné konat: a) o místních poplatcích a o rozpočtu obce, b) o zřízení nebo zrušení orgánů obce a o jejich vnitřním uspořádání, c) o volbě a odvolání starosty, místostarosty, členů rady města a dalších členů zastupitelstva obce, jakož i volených nebo jmenovaných členů dalších orgánů obce, d) jestliže by otázka položená v místním referendu byla v rozporu s právními předpisy nebo jestliže by rozhodnutí v místním referendu mohlo být v rozporu s právními předpisy, e) v případech, kdy se o položené otázce rozhoduje ve zvláštním řízení, f) o uzavření veřejnoprávních smluv k výkonu přenesené působnosti, nebo g) o schválení, změně nebo zrušení obecně závazné vyhlášky obce, h) jestliže od platného rozhodnutí v místním referendu do podání návrhu na konání místního referenda v téže věci neuplynulo 24 měsíců. NSS v rozhodnutí Lesík Bělka k uvedeným ustanovením vyslovil, že: „(...) z citovaných ustanovení plyne přípustnost konání místního referenda ve všech věcech spadajících do samostatné působnosti obce s výjimkou taxativně uvedených případů. Samostatnou působnost obce blíže vymezuje ustanovení § 35 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a to tak, že (...) do samostatné působnosti obce patří záležitosti, které jsou v zájmu obce a občanů obce, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako výkon státní správy, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěřuje zákon“.

27. V projednávané věci se navrhovatel otázkou č. 1 domáhá rozhodování občanů obce (odpůrce) o otázce nakládání s jejím majetkem (prodej městského bytového fondu či jeho části). Tato otázka spadá do samostatné působnosti obce, neboť jde ve smyslu § 35 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „obecní zřízení“), o záležitost, která je v zájmu obce a jejích občanů, což ostatně ve vztahu k právním jednáním, jejichž předmětem je pozbývání nemovitých věcí z majetku obce, explicitně obecní řízení stanoví [srov. § 85 písm. a) a n) obecního zřízení ve spojení s § 35 odst. 2 obecního zřízení].
28. Otázka č. 1 se nedotýká ani žádné z výluk uvedených v § 7 zákona o místním referendu, přičemž skutečnost, že s prodejem bytů již počítá městský rozpočet, nezakládá výluky podle písm. a) uvedeného ustanovení, neboť referendum nelze konat pouze o rozpočtu obce jako takovém. Lze si představit, že v podstatě jakékoliv rozhodnutí obce má minimálně zprostředkovaně určitý vliv na její hospodaření, a tedy i na její rozpočet. Výklad, který by v takovém případě vedl k uplatnění výluky z možnosti rozhodování občanů v referendu, by prakticky znemožnil touto formou přímo rozhodovat o čemkoliv, a popřel by tak samotný smysl celé právní úpravy referenda i výše nastíněná ústavněprávní východiska; je tedy nutno jej odmítnout.
29. Podle § 8 odst. 3 zákona o místním referendu musí být otázka navržená pro místní referendum jednoznačně položena tak, aby na ni bylo možno odpovědět slovem „ano“ nebo slovem „ne“. Judikatura správních soudů pod toto ustanovení podřazuje rovněž otázku nejednoznačnosti, ke které ostatně míří stěžejní námitka odpůrce proti znění otázky č. 1. Východiskem pro posuzování určitosti otázek pokládaných v referendu je zejména rozhodnutí Radnice městské části Praha 7, ve kterém NSS učinil mimo jiné následující závěry: „[42] Při rozhodování o jednoznačnosti zvolených otázek je třeba poměřovat předloženou otázku nikoli rigorózním právnickým okem, které i v jednoduché větě typu „Tak nám zabili Ferdinanda“ najde mnohovýznamost, ale reflektovat pohled běžného občana, jenž hlasuje v referendu. Tento koncept je v anglosaském common law známý jako *reasonable person* a je určitým standardem fiktivní osoby, s níž soudy při poměřování operují. Stručně řečeno: běžný volič musí vědět, o čem rozhoduje, čeho se otázka týká, měl by i rozumět důsledkům svého souhlasu či nesouhlasu v místním referendu. [43] Z nastíněného rámce tedy plyne, že případná nejednoznačnost otázky musí dosahovat určité intenzity a navozovat matoucí a víceznačné interpretace běžnému adresátovi již při prvním čtení. Striktní interpretace by totiž nutně vedla k tomu, že by se zastupitelstva obcí snažila řadu nepohodlných otázek vetovat s poukazem na jejich nejednoznačnost.“
30. Z judikatury NSS také vyplývá, že při posuzování určitosti otázky položené v referendu se přihlíží k místním realitám, a tedy srozumitelnosti otázky pro konkrétní osoby oprávněné hlasovat v referendu. Stejně formulovaná otázka tak v jednom případě s ohledem na konkrétní místní poměry může být nejednoznačná, zatímco v jiném případě tomu tak nebude (viz např. bod 57 odůvodnění rozhodnutí Radnice městské části Praha 7, obdobně pak v rozhodnutí Bazén Zubří).
31. Vzhledem k obsahu stěžejních námitek odpůrce soudu nezbyvá než význam otázky č. 1 pro účely posouzení její přípustnosti vyložit, aniž by tím však poskytoval závazný návod pro odpůrce, resp. jeho orgány, jak má v případě konkrétních výsledků referenda postupovat.
32. Jak ze znění podpisových listin, tak z odůvodnění návrhu na konání místního referenda je zřejmé, že navrhovatel se domáhá rozhodnutí oprávněných osob ve věci privatizace

bytového fondu odpůrce nacházejícího se v obci M. v celém jeho rozsahu, tj. aktuálně všech 350 bytů (přičemž tento počet by se mohl i měnit, např. pokud by odpůrce v mezidobí nabyl další byty). Nelze přisvědčit námitkám odpůrce spočívajícím v tom, že by snad nebylo jasné, u kterých bytů má být privatizace nežádoucí. Na podpisových listinách, které jsou samy o sobě relevantní už z toho pohledu, že je podepsala značná část oprávněných osob (2 060 z 7 353, tj. 28 %), je ostatně celý bytový fond navrhovatele vyjmenován, včetně bytů v ulici X, které dle schváleného usnesení č. 189 /o prodeji části bytů/ předmětem prodeje dle odpůrce být nemají, je zde uveden počet bytových jednotek (350) a jejich celková hodnota (640 mil. Kč). Informace o prodeji jen některých bytů v textu na podpisových listinách vůbec uvedena není. Podpisové listiny tak nenechávají nikoho na pochybách, že předmětem rozhodování v referendu má být nakládání s celým bytovým fondem odpůrce v M.. I kdyby k podpisovým listinám byl přikládán leták s dodatečnými vysvětlujícími údaji, např. o počtu bytů z celého bytového fondu určených či neurčených aktuálně k prodeji, jak odpůrce tvrdí, bylo by v kontextu samotného textu podpisových listin jasné, že odpověď „ano“ na otázku č. 1 má zabránit privatizaci bytového fondu jako celku. Leták informuje o stávajícím stavu přípravy prodeje bytů (k prodeji určeno 282 bytů, 68 bytů zůstane v majetku odpůrce) a vyzývá občany, aby zastavili prodej 282 bytů. Smyslem letáku je informovat občany o přijatém rozhodnutí prodat většinu bytů, mobilizovat je a získat jejich podporu pro vyhlášení referenda. Výzva k zastavení již schváleného prodeje 282 bytů ovšem nijak nezatemňuje podstatu otázky č. 1, tedy že rozhodnutí v referendu se má vztahovat na všechny byty odpůrce v M.. Rozhodnutí o takto široce vymezené otázce pak dopadne právě též na již schválený záměr odpůrce prodat 282 bytů. Osoby, které svým podpisem podpořily vyhlášení referenda, nemohly být na pochybách o smyslu a podstatě místního referenda. Stejně tak v návrhu na konání místního referenda je jasné a srozumitelně uvedeno, že 350 bytových jednotek má hodnotu 640 mil. Kč a že o nakládání s majetkem města v hodnotě 640 mil. Kč má rozhodnout většina občanů. Na tom nic nemění fakt, že oproti podpisovým listinám je v návrhu na konání referenda navíc uvedeno, že „9 zastupitelů chce z 350 bytů 282 bytů prodat, 6 zastupitelů je proti“. Navrhovatel zjevně konzistentně brojí proti privatizaci celého bytového fondu (aniž by o ní bylo rozhodnuto v referendu) a logicky zpochybňuje vždy všechny dílčí prodeje, které se v zastupitelstvu aktuálně projednávají. Námitka neurčitosti otázky, pokud jde o dotčený počet bytů, je tedy nedůvodná.

33. V rozhodnutí Radnice městské části Praha 7, bod 41, NSS uvedl: „*Požadavek jednoznačnosti otázek upravuje § 8 odst. 3 ZMR, který předepisuje, že otázka položená v referendu musí být jednoznačně formulována tak, aby na ni bylo možno odpovědět slovem „ano“ nebo slovem „ne“.* Pro hlasování jsou tedy logicky vyloučeny otázky doplňovací, problematika místního referenda musí být uvozena režimem otázky zjišťovací. Další podmínkou je jednoznačnost položené otázky, otázka musí mít v příslušném kontextu relativně přesný význam, který neumožňuje konkurující výklad. Položená otázka tedy zjevně nesmí být matoucí, vnitřně rozporná, dezinformační, sugestivní či kapciózní, nekonkrétní či neurčitá. Ze zákonného znění je rovněž patrné, že podobné požadavky formují i vztah mezi jednotlivými otázkami v případě, že je v místním referendu položeno více otázek. Otázky se tedy nesmí navzájem vylučovat či působit nāvodně, mohou být však ve vztahu obecného a zvláštního.“
34. NSS v rozhodnutí ze dne 17. 6. 2016, č. j. Ars 4 /2015 – 45, dále uvedl, že „[n]elze soubhlasit s názorem (...), že kladný nebo záporný výsledek referenda musí vždy vést k faktické závaznosti pro orgány obce. Odkázat lze například na rozsudek ve věci vyhlášení referenda Městské části Praha 7, kde jedna z položených otázek referenda, vyhlášeného Nejvyšším správním soudem,

zněla: „Souhlasíte s tím, aby celkové náklady na pořízení sídla Úřadu Městské části Praha 7 (včetně případných přidružených organizací nesouvisejících přímo s provozem Úřadu Městské části Praha 7) byly omezeny částkou 500 milionů korun včetně DPH a případných úroků?“. V případě kladného výsledku je závaznost pro orgány obce zřejmá. Nicméně záporná odpověď by, obdobně jako v posuzované věci, bezprostřední závaznost nezakládala. Ze znění otázky rozhodně nelze dovodit, že by odpověď „ne“ znamenala, že náklady musí 500 mil Kč přesáhnout. Vždy proto záleží na znění konkrétní otázky a v obecné rovině je třeba dovodit, že není nepřípustné referendum, které povede k závaznosti referenda pro orgány obce pouze v případě jedné z možných odpovědí.“

35. Z výše uvedené judikatury tedy vyplývá, že není nepřípustné, aby v sobě otázka obsahovala více částí, které jsou ve vzájemném vztahu obecnosti a zvláštnosti. Stejně tak ne vždy musí obě možné varianty výsledku „ano“ či „ne“ zastupitelstvo zavazovat. I při hodnocení jednoznačnosti a smyslu otázky je dle soudu nutné vycházet z kontextu dané věci. Zde soud vychází ze shodného tvrzení účastníků, že otázka privatizace formou prodeje minimálně 282 bytů byla již dříve v zastupitelstvu odpůrce řešena.

36. Otázka č. 1 skutečně obsahuje dvě části, zavazující v případě odpovědi „ano“ odpůrce k tomu, aby byty odpůrce v M.:

a) „zůstaly i nadále majetkem města“ a (současně)

b) „nebyly prodány“.

Jelikož však v případě prodeje by byty logicky nezůstaly v majetku města, považuje soud část b) za nadbytečnou, poukazující pouze na konkrétní formu privatizace městského bytového fondu (prodej), která již byla ve vztahu k většině bytů schválena zastupitelstvem a vůči níž se navrhovatel vymezuje. Doplňková část b) otázky tak pouze ukotvuje hlavní část a) do kontextu diskuze vedené v orgánech odpůrce, nemá samostatný normativní význam. Odpůrce neoznačil žádné důkazy, z nichž by bylo možné dovodit, že by v rámci jeho orgánů byla vážně zvažována i jiná forma převodu vlastnického práva k bytům v M. než prodej, svojí hypotetickou argumentací obsaženou ve vyjádření k návrhu se pouze snaží vyvolat dojem nejednoznačnosti položené otázky. Postup města M. ve vztahu k jeho bytovému fondu není významný, neboť nedokládá obsah diskuze vedené v orgánech odpůrce. Kladná odpověď na otázku č. 1 tedy orgány odpůrce zaváže k tomu, aby jednaly tak, aby (všechny) byty v M. zůstaly v majetku odpůrce, bez ohledu na právní formu jejich případného zcizení (prodej, darování, směna). Shodně s navrhovatelem pak soud hodnotí jako nemožné rovněž vyčlenění majetku do obchodní korporace či jiného subjektu, neboť i tak by se byty dostaly v právním slova smyslu z majetku odpůrce.

37. Pro hodnocení smyslu odpovědi „ne“ na položenou otázku č. 1 je nutno vycházet ze zjevného záměru navrhovatele. Vzhledem k existenci usnesení č. 189 /o prodeji části bytů/ by totiž navrhovateli k dosažení prodeje značné části městských bytů stačilo respektovat *status quo*; pokud by takového cíle chtěl dosáhnout, neměl by důvod snažit se o vyvolání referenda. Ani z odůvodnění návrhu na jeho konání či z podpisových listin neplyne, že by se navrhovatel snažil odpůrce zavázat k tomu, aby všechny (či případně jen zbývající – doposud k prodeji neurčené) byty prodal. Aniž by se soud či volič museli uchýlovat k aplikaci pravidel formální logiky a provádět negaci složeného výroku, z kontextu probíhající společenské diskuze je nabíledni, že smysl otázky č. 1 lze reformulovat tak, zda má odpůrce zastavit privatizaci svých bytů v M., resp. zdržet se přípravy prodeje jakéhokoli bytu v jeho vlastnictví. Pokud by výsledek referenda byl negativní, odpůrce nebude povinen zastavit privatizaci (resp. nevznikne překážka převodu vlastnického práva

k jakémukoliv bytu odpůrce v M.), nebude však mít ani povinnost opačnou. Soud má tedy – byť v rozporu s názorem obou účastníků – za to, že případná odpověď „ne“ nebude zavazovat odpůrce k prodeji žádných bytů, pouze nebude jejich prodeji překážet na rozdíl od odpovědi „ano“.

38. Přestože soud byl k námitkám odpůrce nucen vyložit smysl otázky č. 1 a dopad konkrétních možných odpovědí (za předpokladu, že referendum bude platné a závazné), a to v jednotlivostech i jinak, než jak je dle svého vyjádření chápe navrhovatel, je soud přesvědčen o tom, že výše uvedenou judikaturou nastíněný fiktivní běžný občan (*reasonable person*), běžně obeznámený se společenskou diskuzí v L. n. L., tak jak vyplývá ze shodných tvrzení účastníků a obsahu správního spisu, bude dopadům svého případného hlasování rozumět již při prvním čtení otázky stejně, jako výše nastínil soud. Je to toliko odpůrce, který smysl jednoznačné otázky zatemňuje předkládáním alternativních, avšak nepřiléhavých významů.
39. Obecné informovanosti oprávněných osob o dopadech různých variant odpovědi na předmětnou otázku může jistě přispět i sám odpůrce tím, že odpovídajícím způsobem zveřejní jak text podpisových listin, návrh na konání místního referenda, tak i toto usnesení (k tomu je ostatně stejně povinen dle § 13 odst. 2 zákona o místním referendu). Další debata o vhodnosti či nevhodnosti myslitelných výsledků referenda, případně pravdivosti jednotlivých východisek a předpokladů prezentovaných oběma účastníky, bude předmětem kampaně před konáním místního referenda, do které se mohou zapojit i představitelé většiny v zastupitelstvu odpůrce, samozřejmě při zachování zásad fair kampaně a nestrannosti odpůrce jako takového (srov. § 32 zákona o místním referendu).
40. Jelikož soud dospěl k závěru, že byl podán bezvadný návrh na konání referenda, jeho otázka se týká samostatné působnosti obce, není vyloučena z rozhodnutí v referendu podle § 7 zákona o místním referendu a současně jde o jednoznačnou otázku zjišťovací (s binární možností odpovědi pouze ano či ne), vyhlásil referendum namísto zastupitelstva obce, a nahradil tím jeho vůli.
41. Nejzazší termín pro konání referenda stanoví § 15 zákona o místním referendu, dle kterého se místní referendum koná nejpozději do 90 dnů po dni jeho vyhlášení, není-li v návrhu přípravného výboru uvedena doba pozdější. Dále lze dovodit, že nutný minimální předstih vyhlášení referenda před jeho konáním je určen § 17 odst. 2 zákona č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů, ve spojení s § 27a odst. 1 zákona o místním referendu, ze kterých plyne, že koná-li se místní referendum společně v tytéž dny s volbami do zastupitelstev krajů, plní okrskové volební komise zřízené podle příslušného volebního zákona rovněž úkoly okrskových komisí pro místní referendum, přičemž jde-li o referendum konané na návrh přípravného výboru, může přípravný výbor delegovat do okrskové volební komise jednoho člena, popřípadě náhradníka, a to ve lhůtě stanovené pro delegování členů okrskové volební komise příslušným volebním zákonem, tzn. v daném případě nejpozději 30 dnů přede dnem voleb.
42. Judikatura správních soudů (srovnej např. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 44 A 62/2010 – 19, či rozhodnutí NSS ze dne 5. 3. 2015, č. j. Ars 11/2014 – 42) přitom dovodila, že „*přípravný výbor má právo na to, aby zastupitelstvo obce vyhlásilo místní referendum v termínu podle jeho návrhu, a tomuto právu je poskytována soudní ochrana (...)*“. Soud tedy má v zásadě vycházet z návrhu přípravného výboru, neshledá-li vážné důvody odchýlit se od něj. Vzhledem k tomu, že prezident republiky vyhlásil volby do

zastupitelstev krajů na 2. a 3. 10. 2020 (rozhodnutí vyhlášeno pod č. 169/2020 Sb.), ke dni vyhlášení tohoto usnesení zbývá do konání těchto voleb dostatečná a přiměřená doba pro přípravu místního referenda, spadající do rozmezí uvedeného v předchozím bodě, nemá soud důvod odchylovat se od termínu požadovaného navrhovatelem. Konání voleb a referenda souběžně ostatně § 5 odst. 1 zákona o místním referendu aprobejuje a jde o praxi obvyklou. Zvolená lhůta je vhodná i z toho důvodu, že souběžné hlasování v místním referendu a ve volbách zpravidla provází větší účast, a podporuje tak participaci občanů na správě obce a umožňuje faktickou realizaci politického práva ve smyslu čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a zvýšení legitimacy lokální politiky a kontroly politické reprezentace (k tomu srov. např. rozhodnutí Radnice městské části Praha 7 a rozhodnutí NSS ze dne 5. 3. 2015, č. j. Ars 11/2014 – 42).

Závěr a náklady řízení

43. Soud o podaném návrhu tedy bez jednání (§ 91a odst. 3 s. ř. s.) rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.
44. Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 11. 8. 2020 vznesl námitku podjatosti s ohledem na výše uvedená tvrzení navrhovatele, že svůj postup konzultoval s blíže neurčenými správními soudci. Odpůrce navrhl, aby soud vyzval navrhovatele k označení konkrétních osob soudců, se kterými svůj postup konzultoval. V replice ze dne 13. 8. 2020 navrhovatel odmítl sdělit, s kým postup konzultoval, uvedl však výslovně, že nikdo z členů navrhovatele ani osob podílejících se na přípravě referenda nekonzultoval záležitost se žádným ze soudců správního úseku zdejšího soudu. V duplice ze dne 20. 8. 2020 odpůrce toto vyjádření nepovažoval za dostatečné, jelikož nijak nevyvrací pochybnosti o nepodjatosti soudu. Navrhovatel dle odpůrce tímto svým postojem potvrzuje důvodnost námítky nebo se zdráhá přiznat, že věc se žádným soudcem ve skutečnosti nekonzultoval. Dle soudu je námitka podjatosti založena toliko na tvrzení navrhovatele, že věc konzultoval se správními soudci; navrhovatel však následně upřesnil, že se nejednalo o žádného ze soudců zdejšího soudu, tedy ani ze členů rozhodujícího senátu. Jelikož všichni členové senátu uvedli, že žádného člena přípravného výboru (navrhovatele) neznají, nemají k němu žádný vztah a o věci s ním nehovořili, považuje soud námitku podjatosti za nedůvodnou. Soud s ohledem na zákonem stanovenou třicetidenní lhůtu k rozhodnutí ve věci (§ 91a odst. 3 s. ř. s.) v souladu s § 8 odst. 6 s. ř. s. věc nepředložil Nejvyššímu správnímu soudu; proti rozhodnutí ve věci je přípustná kasační stížnost (viz rozhodnutí NSS ze dne 23. 4. 2019, č. j. Ars 6 / 2018 – 28).
45. Účastníky navržené důkazy, které nejsou součástí správního spisu [žádost zastupitelů o svolání zastupitelstva ze dne 25. 6. 2020, materiál pro jednání zastupitelstva 15. 7. 2020, přípis Ministerstva vnitra ze dne 23. 6., 7. 7., 13. 7. (2x) a 14. 7. 2020, záznam z jednání zastupitelstva odpůrce ze dne 15. 7. a 28. 7. 2020, program jednání zastupitelstva odpůrce ze dne 28. 7. 2020, výpisy usnesení zastupitelstva odpůrce č. 189 /o prodeji části bytů/ ze dne 10. 12. 2019 a č. 48 ze dne 20. 5. 2020, printscreen vyjádření zmocněnce navrhovatele na facebooku ze dne 4. 8. 2020, znalecký posudek k bytové jednotce č. X v k. ú. B. V. v obci M., nabídka odpůrce na odkoupení jednotky ze dne 8. 7. 2020, leták přikládaný k podpisovým listinám, zápis z veřejného zasedání zastupitelstva města M. č. 3/2020 ze dne 29. 6. 2020, programové prohlášení rady odpůrce na období 2018 – 2020 ze dne 13. 11. 2018, pozvánka na jednání zastupitelstva odpůrce svolaného na 28. 7. 2020], soud neprovedl pro jejich nadbytečnost, neboť veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení věci dostatečně

vyplývají ze správního spisu a skutečnosti týkající se průběhu projednávání návrhu na vyhlášení místního referenda orgány odpůrce nejsou mezi účastníky sporné. Stanovisky Ministerstva vnitra se soud nezabýval rovněž proto, že jimi nemají být prokazovány žádné sporné skutečnosti a jde toliko o nezávazný výklad převážně mimoběžných právních otázek, které se ke stěžejní problematice (tj. přípustnosti otázky č. 1) nevyjadřují buď vůbec, nebo toliko stručně bez hlubšího odůvodnění, popř. v kontextu již neaktuálního současného konání referenda i o otázce č. 2.

46. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 93 odst. 4 s. ř. s., podle kterého v řízení ve věcech místního referenda nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Usnesení nabývá právní moci dnem jeho vyvěšení na úřední desce soudu (§ 93 odst. 5 s. ř. s.).

Praha 25. srpna 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu